

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členiek JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci žalobcu: **I. T., R. B., advokátom**, proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenská obchodná inšpekcia Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. K/0071/08/06 zo dňa 23. marca 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 S 46/2007-25 zo dňa 17. októbra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 S 46/2007-25 zo dňa 17. októbra 2007 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. K/0071/08/06 zo dňa 23. marca 2007, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. K/0071/08/06 zo dňa 24. novembra 2006 o uložení poriadkovej pokuty v sume 1 659,70 € (50 000 Sk) žalobcovi podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov pre marenie výkonu kontroly (ďalej len zákon). Uvedeného konania sa mal žalobca dopustiť v súvislosti s výkonom kontroly dňa 22. júla 2005 u žalobcu ako aj v súvislosti s došetrením kontroly dňa 31. januára 2006.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie i postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom.

Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca v správnom konaní, a ani v žalobe, neuvádzal skutočnosti, ktoré by mali spochybniť skutkové zistenia uvedené v inšpekčnom zázname zo dňa 22. júla 2005 pokiaľ ide o predaj nápojov inšpektorom SOI ako spotrebiteľom. Súd sa stotožňuje s hodnotením námietok žalobcu, podľa ktorých osobám, ktoré sa neskôr predstavili ako inšpektori SOI, neboli odpredané alkoholické nápoje, ako účelovej obrany žalobcu v záujme zbavenia sa zodpovednosti za správny delikt. Z toho dôvodu súd nepovažoval za potrebné vykonať v zmysle § 250i ods. 2 OSP dokazovanie výsluchom svedkov, ktorí mali byť prítomní dňa 22. júla 2005 výkonu kontroly zo strany inšpektorov SOI (naviac žalobca tieto osoby ako svedkov nekonkretizoval v správnom konaní a ani v žalobe).

Súd ešte poznamenal, že žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa a ani v podanej žalobe nespochybnil svoje konanie dňa 31. januára 2006, kedy na výzvu správneho orgánu prvého stupňa odmietol predložiť ním požadované podklady v záujme došetrenia kontroly.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, nakoľko podľa jeho názoru krajský súd nesprávne zistil skutkový stav, nevykonal potrebné dokazovanie, a vo svojom rozhodnutí sa stotožnil výlučne s jednostrannými tvrdeniami žalovaného správneho orgánu, ktoré sú zrejme zmätočné, rozporné a navyše vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu protichodné a nejasné. Poukázal na to, že žalobcovi nebolo umožnené uplatniť skutočnosti na podporu svojich tvrdení, keďže súd nepovažoval výsluch svedkov za potrebný. Hoci sa súd stotožnil s tvrdeniami správneho orgánu, zrejme vyhodnotil samotnú existenciu živnostenského oprávnenia ako dostatočný dôkaz o prevádzkovaní živnosti.

Žalobca zopakoval tvrdenia, že počas celého správneho konania ako aj v podanej žalobe spochybňoval údajný predaj nápojov, ako aj prevádzkovanie zariadenia a vykonávanie podnikateľskej činnosti. Žalobcovi nie je zrejmé, na základe akých skutočností súd dospel k jednoznačnému záveru o predaji nápojov, nakoľko uvedená skutočnosť nie je pravdivá a vyplýva len z jednostranného tvrdenia inšpektorov SOI, ktoré bolo žalobcom od začiatku napadnuté a spochybnené a súd tejto skutočnosti nevenoval náležitú pozornosť.

Žalobca nesúhlasí s tým, že sa dopustil správneho deliktu marenia výkonu kontroly, nakoľko v čase a mieste kontroly podnikateľskú činnosť nevykonával, a preto mu ani nevznikla povinnosť umožniť vykonanie kontroly v súkromných

priestoroch a taktiež pokiaľ nepredložil dňa 31. januára 2006 požadované dokumenty bolo len z toho dôvodu, že od začiatku považoval kontrolu za nezákonnú.

Žalobca taktiež uviedol, že pred súdom došlo k porušeniu ustanovenia § 18 OSP, podľa ktorého účastníci v občianskom súdnom konaní majú rovnaké postavenie, pričom súd sa priklonil len k tvrdeniam žalovaného ako štátneho orgánu a nechal do úvahy ani jeden z argumentov žalobcu, ani sám nevykonával dokazovanie potrebné na objasnenie skutkového stavu veci a na odstránenie rozporov v tvrdeniach účastníkov konania.

Žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, nakoľko považuje záver krajského súdu za správny. Rozsudok krajského súdu bol vydaný na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci a v súlade s platnými právnymi predpismi. Súhlasí s odôvodnením rozsudku, kde krajský súd uviedol, že nepovažuje potrebné vykonať dokazovanie výsluchom svedkov, ktorí mali byť prítomní dňa 22. júla 2005 pri výkone kontroly zo strany inšpektorov SOI.

Žalovaný správny orgán považuje námietky žalobcu za bezpredmetné a nemajúce žiadny vplyv na rozsudok krajského súdu. Skutkový stav námietkami žalobcu nie je spochybnený. Námietky žalobcu pokladá žalovaný správny orgán za vykonštruované, pričom sa zo strany žalobcu jedná iba o účelovú obranu v záujme zbavenia sa zodpovednosti za správny delikt.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní ako i neúčast' žalobcu, pričom nepožiadaval o odročenie pojednávania, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky konal a rozhodol podľa § 101 ods. 2 OSP.

Zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že dňa 22. júla 2005 bola inšpektormi SOI vykonaná kontrola zameraná na šetrenie podnetu č. 452/05 v prevádzkovej jednotke R. C., so zameraním sa na dodržiavanie povinnosti predávajúceho podľa zákona č., 643/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Po zaplatení kontrolných nákupov a preukázaní sa služobnými preukazmi zo strany inšpektorov SOI boli títo vykázaní žalobcom z priestorov prevádzky a následne konaním žalobcu došlo k mareniu výkonu kontroly. Za účelom došetrenia písomného podnetu bol žalobca predvolaný, aby v sídle správneho orgánu prvého stupňa predložil písomné doklady potrebné pre výkon kontroly (oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti – živnostenský list, rozhodnutie príslušného orgánu hygieny, inšpekčnú knihu), pričom dňa 31.01.2006 žalobca pri osobnom dostavení sa nepredložil žiaden z požadovaných dokladov. Dňa 06.02.2006 bol na inšpektoráte SOI v Košiciach vyhotovený inšpekčný záznam

o došetrení kontroly zo dňa 22.07.2005, z ktorého taktiež vyplýva, že žalobca pri došetrení kontroly nespolupracoval. Dňa 15.03.2006 bolo vydané Oznámenie o začatí správneho konania, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 17.03.2006 .

Dňa 18. mája 2006 bolo vydané rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. K/0070/080/06 o uložení pokuty vo výške 50 000 Sk za porušenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona. Na základe podaného odvolania bolo prvostupňové rozhodnutie zrušené odvolacím správnym orgán z dôvodu nejednoznačného výroku, nedostatočného odôvodnenia pokuty ako aj z dôvodu, že k spisu nebol pripojený inšpekčný záznam z kontroly vykonanej dňa 22. júla 2005 a vec vrátená na ďalšie konanie.

Dňa 24. novembra 2006 bolo vydané nové rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. K/0071/08/06 o uložení pokuty vo výške 50 000 Sk za porušenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného č. K/00171/08/06 zo dňa 23. marca 2007 vyplýva, že skutkový stav zistený prvostupňovým správnym orgánom bol spoľahlivo zistený a námietkami účastníka konania nespochybný. Skutočnosti uvedené v odvolaní nemali vplyv na zistený skutkový stav a ani na rozhodnutie zo dňa 24. novembra 2006.

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 3 ods. 2 zákona Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len „ústredný inšpektorát“) a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „inšpektorát“), a to:

- a) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,

- d) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj,
- e) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,
- f) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,
- h) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Podľa § 4 ods. 3 písm. b) zákona slovenská obchodná inšpekcia je pri kontrole oprávnená požadovať od kontrolovaných osôb potrebné informácie a doklady.

Podľa § 7 ods. 2 zákona kontrolovaná osoba je povinná umožniť inšpektorom a prizvaným osobám vykonať kontrolu, najmä umožniť vstup do objektov, prevádzkarní, na pozemky a do iných priestorov, ktoré súvisia s predajom výrobkov a poskytovaním služieb.

Podľa § 9 zákona inšpektorát môže uložiť kontrolovanej osobe, ktorá marí, ruší alebo inak sťažuje výkon kontroly, poriadkovú pokutu do 50 000 Sk, a to aj opakovane (ods. 2).

Pri uložení pokuty sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania (ods. 5).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Pokiaľ sa jedná o námietky žalobcu, že krajský súd ako i správny orgán nedostatočne zistili skutkový stav, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo preukázané, že žalobca svojim konaním znemožnil inšpektorom SOI vykonať u žalobcu kontrolu predaja výrobkov spotrebiteľom na vnútornom trhu v zmysle § 2 a § 4 ods. 1 zákona. Toto konanie žalobcu ako aj odmietnutie žalobcu dňa 31. januára 2006 predložiť požadované doklady v súvislosti s touto kontrolou je potrebné kvalifikovať ako marenie výkonu kontroly. Doplnenie dokazovania výsluchom svedkov nepovažoval ani najvyšší súd sa potrebné v záujme spoľahlivého zistenia skutkového stavu veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru o nespochybniteľnosti zistenia správneho orgánu o tom, že konaním (resp. nekonaním) žalobca porušil

povinnosť podľa § 7 ods. 2 zákona, pretože zmaril vykonanie kontroly, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní považoval postup žalovaného ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za správne.

S poukazom na správnosť uvedených zistení, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu, a z ktorých správne vychádzal aj krajský súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, bolo potrebné odvolacie námietky žalobcu považovať za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi krajského súdu a keďže odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť jeho vecnú správnosť, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo nebol v konaní úspešný.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. januára 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová